

Đúng như tin tức tôi biết, Boston không thoát khỏi trận bão tuyết cuối năm, nhìn nhà tôi xúc tuyết ngoài sân, khi tôi nhớ đến mùa đông năm 1981-1982, khi gia đình tôi vừa đặt chân tới cái xứ lạ như lòng mình tuyết này không rơi 3 tháng. Hai bố ở trên đưa chúng tôi vào chung cư ngay ở Việt. Danh từ chung cư nghe hơi sơ sài sang thốt ra cho là một căn nhà 2 gian, mỗi gian có 3 tầng, mỗi tầng có 3 phòng nhỏ: phòng ngủ, phòng ăn và nhà bếp (kể luôn nhà tắm câu tiêu là 4 phòng) để thân chủ ở khoảng 5-7 tháng, gia đình tôi năm ngoái ở một căn. Chủ nhà là người Việt quen lâu và hơi cho nên phòng ốc dù không đúng tiêu chuẩn của nhà nước, nhưng lúc nào cũng đầy đủ, có ai thuê thì khi nào cần gì đâu, không thích thì ở vài tháng rồi chuyển khác tầng hơn vì chúng tôi thuê căn “Con bà Phở”, họ đưa đâu thì ở đó. Gia đình tôi đã là những con người từ “tên cùng đưa người”, 10 ngày đi sống đi chết trên chiếc ghế chết máy lên đèn trên biển cảnh mệnh mông không biết không biết, biết rồi không còn nhớ là bao nhiêu lần sau cùng với cái bơm rách nát đã đưa 69 người tới bị biển cảnh một xóm chày người Thái, rồi thêm một đêm kinh hoàng trên bãi biển vì tôi có bơm, có người với 89 ngày uống nước trên trời thì Thái Lan, 179 ngày tôi nhấc ở Indonesia, có chỗ ăn chỗ ở là tất cả mọi thứ, nhìn tôi nhìn lui chuồng chó của M cũng vẫn còn an toàn hơn trên trời nữa. Với tôi có người Việt chung tôi là một tên có nhau (đền chửi khó nói vì mẹ ông có gầy sòng như u tôi khuya), chân ướt chân ráo, không thân nhân, không bè bạn, trong túi chỉ có 5 đô do một người bạn ở San Francisco cho, phòng khi đi đến người mẹ đưa nhà có khát, có đói, có tiền mà mua.

Cảm ơn lòng tốt của anh bạn mới quen, nhưng cả anh và chúng tôi đều quên một chút chuyện hơi sơ sài quan trọng: không biết tiếng Tây, tiếng U thì làm sao mua đồ ăn, mua nước uống. Hơn nữa, nước rửa tay, rửa mặt ở phòng và vẫn còn sơ sài hơn nước rửa tay ở VN, hoặc nước giặt ở Galang thì tôi tình cờ phải mua, do đó khi sắp như khát nước cả vô đó tha hồ mà uống, uống cho đã khát, uống cho đến đói không còn ăn “bánh chèo”. Các bạn sợ hãi “bánh chèo” là gì phải không? thốt ra khi mua đồ ăn thức uống không biết kêu thì chỉ vô cái mà mình muốn, người bán sợ hãi, không còn phải nói, dân đất tôi tôi gọi là “bánh chèo”. Khi tôi đi làm mấy người bạn rủ đi ăn, tôi thì không đi người bạn gọi tôi ở trên, vì thức ăn tôi chỉ hiểu “lạ” là gì không đúng gì, cách hay nhất là khi người bạn bàn hỏi tôi “Me too” thì là người bạn mình kêu món nào, mình cũng có “y chang” như vậy, nói “nom na” người ta ăn gì, mình ăn thế

2 / 3

cå sau chúng tôi 2 tuån cũng nhå cùng måt håi båo lãnh nên måi gåp låi nhau), bån nó chå xa, không thuån đång. Thå là trên đång vå, tuyåt đông thành đá, ban đêm nhiåt đå xuång đåi zero đå F, gió lånh thåu xång, đi tay không đã té lên té xuång, tôi còn “đèo” thêm cái ghå phåi måt thêm cå nåa giå måi tåi nhà. Ngày hôm sau cũng tåi chå đó, låi có måt cái ghå khác (cùng bå våi cái ngày hôm qua) thå là tôi låi tha thêm cái nåa, sau bån ngày tôi đã có bå ghå đåp å nhà båp (Chå tiåc cái bàn quá cũ, nhång nåu hå đå bàn chåc tôi cũng đành bå cuåc làm sao mang nåi) . Sau đó ngåi ta không còn bå ghå giåa hai đång tuyåt nåa mà đå cái băng dài bå tåbå, hai ngåi khiån cũng không nåi. Khi vô låp tôi than våi chå bån:

- Nhà có 5 ngåi chå låm đåc 4 cái ghå tiåc quá, phåi hå bå thêm måt cái nåa thì hay biåt måy.

- Ghå å đâu mà låm (chå håi)

- Bå tui không có nói våi chå sao? Trên đång tå nhà đån trång tåi nào tôi cũng thåy hå cũng bå ghå ngoài đång cånh nhång đång tuyåt.

Chå ta thå lånh nhìn tôi nói:

-Tråi đåt quå thån åi! Chå hai åi là chå hai, hå không kêu cånh sát båt chå là phåc låm råi, chå còn rång ngåi nåy ngåi kia đi låy đå cåa thiên hå, ngåi ta đào tuyåt đå ghå dành chå đåu xe, chå có ai khång đào tuyåt đå bå ghå. Hån nåa å cái xå nåy chå có thå xuång đång giång biåu ngå chåi Tång Thång, chåi chånh quyån båt cå lúc nào cũng đåc, nhång rác xuång đång không đúng ngày là bå phåt đó chå hai åi. Thiåt håt ý kiån.....

Tôi nghe nhå sét đánh ngang tai, cũng tåi ông hàng xóm nói “cái gì hå đå ngoài đång là cåa ta”, tôi cåm thåy tåi nghiåp cho cái quê mùa cåa mình, låi càng tåi nghiåp cho ngåi chå måy cái ghå, đån tåi khi vå không biåt ngåi đó có còn chå đå đåu xe không?. Cái ân hån nåy càng thåm thåa hån khi chúng tôi có xe. Chúng tôi cũng phåi đào tuyåt đå ghå, ngày nào đi làm cũng phåp phång lo så, måy thång “ôn đåch tråi đánh thánh đåm” đem quång cái ghå gåy cåa mình đi chå khác đå đåu xe vào đó, đån nåa đêm sau khi làm viåc måt nhåc låi phåi chåy vòng vòng kiåm chå đåu xe, có khi đâu xa chå å cå måy con đång cũng phåi chåu, å nhà mån mà làm sao có chå đåu xe riêng.

Boston ngày bão tuyåt